

de vejledning til kommunerne om, hvor tærsklen går, som også vil indeholde beskrivelse af konkrete sager, der ligger både over og under tærsklen, for vi skal være sikre på, at kommunerne er fuldt ud klar over de muligheder, som lovgivningen giver dem.

Kl. 15.10

Der er allerede gjort meget, men jeg synes også, at vi skal arbejde videre for at sikre, at de udsatte børn og unge får den hjælp, de har brug for. Der er børn, som vokser op hos forældre, som ikke kan give dem den omsorg, de har brug for, og som de har ret til. Her må vi sørge for at træde til med en god lovgivning, der giver kommunerne mulighed for at yde lige netop den indsats, som det pågældende barn har brug for. Det handler om at give den rette hjælp til det enkelte barn og at der er kvalitet i den hjælp, der bliver givet til barnet.

Forhandling

Mette Frederiksen (S):

Jeg er først og fremmest glad for, at ministeren i lighed med oppositionen finder det problematisk og selvfølgelig også forkert, at kommunerne i dag ikke i tilstrækkelig grad udformer de børnepolitikker, der skal til. Så langt så godt.

Det er rigtigt, at anbringelsesreformen trådte i kraft for snart halvandet år siden. Jeg deler, vil jeg gerne sige her, ikke ministerens lidt optimistiske tilgang til, hvad reformen har betydet og kommer til at betyde. For skal vi skære ind til benet, så handler den her diskussion jo ikke om teoretiske muligheder for nogle børns opvækst, den handler om børn og unge, der i dag i det her øjeblik, mens vi har diskussionen, ikke har det godt.

Det handler om børn, der igennem mange år er blevet slået på, er blevet mishandlede, som nu bor på et krisecenter, og som efterfølgende kommer hjem til den far, der har slået på dem i mange år, uden at vi gør noget som helst som samfund. Det handler om den lille pige, der har været i familiebehandling, og hvor børnepsykologerne har vurderet, at mor ikke har nogen forældreevne tilbage, og hvor en kommune alligevel træffer den beslutning, at hun skal hjem sammen med sin mor, selv om der ikke er nogen forældreevne. Man finder pigen låst inde i et skab 3 år efter. Hun lever og hun findes i vores samfund i dag.

Det er de her børn, vi snakker om. Vi snakker om rigtig mange – alt for mange – børn, der stadig væk oplever en hverdag med vold, overgreb og massive omsorgssvigt. Og værst af alt er der mange af de her børn, der oplever, at den dag, de fortæller det til en sagsbehandler, den dag, de fortæller det til en skolelærer, er der ikke nogen, der tror på dem. Eller – hvad der er endnu værre – de fortæller det til en sagsbehandler, som tror på dem, og som skriver alt det rigtige på papiret, men når beslutningen så skal træffes om anbringelse i en plejefamilie eller på en døgninstitution, er der bare ikke flere penge i kommunekassen. Eller – hvad der måske er endnu værre – man træffer den rigtige beslutning, og de kommer faktisk hen til en rigtig god plejefamilie, og et halvt år eller et år efter er der så ikke flere penge i kommunekassen, og så skal den lille pige eller den lille dreng pludselig tilbage til forældre, som stadig væk ikke har en forældreevne, der er god nok.

Det er de børn, vi taler om. Derfor synes jeg, der er grund til, at vi går meget, meget længere, end man gør med de fire forslag, som vi jo blev enige om i går, men som er meget, meget små forslag i en virkelighed, der er helt, helt forkert for den her gruppe af børn.

Jeg synes, der er grund til, at vi især sætter fokus på to ting.

Den ene er, at vi har behov for en stærkere sociallovgivning i Danmark, der klart og entydigt sætter barnet i centrum, en lovgivning, der til enhver tid sætter barnet højest end både økonomiske interesser i den enkelte kommune og for den sags skyld forældremyndighedsindehaverens interesser og behov. Den sociallovgivning har vi ikke i dag. Og i alt for mange eksempler er det alle andre hensyn end lige præcis barnets behov, der sættes højest.

Den anden ting, der er lige så afgørende, er stærkere økonomi i den enkelte kommune, sådan at der ikke er et kortsigtet incitament til at træffe de forkerte politiske og socialpolitiske beslutninger. For det er pengene, der i dag bestemmer både de manglende anbringelser, og at anbringelser mange steder hører op fra den ene dag til den anden.

Kl. 15.15

Alt det her skal vi gøre for at sikre en stærkere socialpædagogisk indsats over for nogle af vores mest udsatte børn og unge, og det er lige præcis derfor, at de mange mangler i de børnepolitikker, der er offentliggjort, er så problematiske. Det er et fåtal af kommunerne, der eksem-